

Sygnatura akt II K 251/18

PR 3 Ds 457.18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Nysie, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Bartłomiej Madejczyk

Protokolant: Olga Rychel

Prokurator -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 maja 2018 roku sprawy karnej

J. B. (1) (B.)

s. J. i J. z domu H.,

ur. (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 sierpnia 2017r. w N. na ulicy (...), woj. (...) prowadząc samochód osobowy marki C. (...) o nr rej. (...) 7XK3 nie zastosował się do decyzji z dnia 29.03.2011r. i decyzji z dnia 17.06.2011r. Starosty (...) nr KT.II.5430. (...).2005.MM o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B,

to jest o czyn z art. 180a k.k.,

1. uznaje oskarżonego J. B. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 180a k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. B. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat,
3. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza z budżetu Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. opłatę w wysokości 738 (siedmiuset trzydziestu ośmiu) złotych, w tym podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu J. B. (1),
4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego J. B. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy w Nysie stwierdza, że Na oryginale właściwe podpisy

orzeczenie niniejsze uprawomocniło się Z upoważnienia Kierownika S..

dnia 20/11/2018 i jest wykonalne. p. o. protokolant sądowy

N., dnia 17/12/2018 Olga Rychel

Sędzia Sądu Rejonowego

M. U.

UZASADNIENIE

W oparciu o dowody przeprowadzone w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Starosta (...) decyzjami z 29 marca 2011 r. i z 17 czerwca 2011 r. wydanymi w sprawie nr KT.II.5430. (...).2005.MM cofnął oskarżonemu J. B. (1) uprawnienie do prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B.

/dowód: decyzje – k.5,6/

Oskarżony wieczorem w dniu 26 sierpnia 2017 r. w N., kierował samochodem osobowym C. (...) o nr rej. (...) 7XK3 jadąc drogą publiczną - ulicą (...), a następnie skręcił

w ul. 17 września, która jest drogą wewnętrzną. Tam został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji.

/dowód: zeznania M. R. – k.66/

Oskarżony ma 24 lata, posiada wykształcenie średnie, bez zawodu, jest stanu wolnego, na utrzymaniu ma dwoje małoletnich dzieci, nie pracuje. Oskarżony był karany sędownie, odbywa karę pozbawienia wolności.

/dowód: dane osobowe – k. 20; dane o karalności – k.55/

Ustalając stan faktyczny Sąd w zakresie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oparł się przede wszystkim na dowodach z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania, w szczególności na decyzjach Starosty (...) o cofnięciu oskarżonemu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B. Dowody te nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

Nadto Sąd w całości dał wiarę zeznaniom M. R. – funkcjonariusza Policji, który jechał za oskarżonym, a następnie uczestniczył w jego zatrzymaniu.

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wyjaśnienia te zostały odczytane na rozprawie, gdyż postępowanie prowadzone było bez udziału oskarżonego. Oskarżony wyjaśnił, iż nie został zatrzymany na drodze publicznej, a na drodze wewnętrznej. Sąd dał wiarę tym wyjaśnieniom, gdyż była to okoliczność bezsporna, gdyż przesłuchany w charakterze świadka policjant potwierdził, że do zatrzymania oskarżonego doszło na drodze wewnętrznej – ul. 17 września.

Sąd zważył, co następuje:

J. B. został oskarżony o popełnienie występku z art. 180a k.k.

Czyn zabroniony z art. 180a k.k., popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami.

Rodzajowym dobrem chronionym przez ten przepis jest działalność samorządu terytorialnego, szczególnym zaś respektowanie rozstrzygnięć zawartych w ostatecznych decyzjach administracyjnych. Na podstawie art. 102 oraz 103 ustawy z 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami organem uprawnionym do wydania tego rodzaju decyzji jest starosta.

Jest to przestępstwo umyślne. Ma ono charakter indywidualny, gdyż może się go dopuścić wyłącznie osoba, wobec której wydana została przez właściwy organ decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami.

Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiegokolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu.

Pojazdem mechanicznym jest pojazd wprowadzany w ruch przez umieszczony na nim silnik. Do kategorii tej zalicza się m.in. samochód osobowy.

Przestępstwo to może być popełnione na drodze publicznej, do której to kategorii zaliczamy w szczególności drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne, jak również w strefie zamieszkania, którą jest obszar obejmujący drogi publiczne lub inne drogi, na którym obowiązują szczególne zasady ruchu drogowego, a wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi, a nadto w strefie zamieszkania definiowanej, jako obszar obejmujący co najmniej jedną drogę wewnętrzną, na której wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi.

Występek ten jest zagrożony grzywną, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat 2.

Zgodnie z przepisem art. 42 § 1a pkt 1 k.k. sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych m.in. w razie skazania za przestępstwo określone 180a k.k. Zakaz ten orzeka się w latach od roku do lat 15.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne

Sąd stwierdził, że oskarżony 26 sierpnia 2017 r. w N., kierował samochodem osobowym C. (...) o nr rej. (...) 7XK3 jadąc drogą publiczną - ulicą (...), przez co nie zastosował się do decyzji Starosty (...), który cofnął mu uprawnienie do prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B, a tym samym, iż swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu zabronionego z art. 180a k.k.

W ocenie Sądu wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, gdyż zdecydował się on na zachowanie niezgodne z prawem, chociaż miał inną możliwość, gdyż bezprawność czynu była rozpoznawalna i mógł działać zgodnie z normą prawną. Jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności ograniczające lub wyłączające winę, gdyż w świetle opinii biegłych lekarzy psychiatrów stwierdzone zaburzenia psychiczne, obniżony autokrytycyzm nie wpływały na zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a jedynie na konieczność udzielenia mu pomocy w prowadzeniu obrony.

Za popełnione przestępstwo Sąd na podstawie art. 180a k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd dokonując wyboru rodzaju kary miał na uwadze kilkakrotną karalność oskarżonego oraz to, że czynu zabronionego dopuścił się w niespełna 2 miesiące od wymierzenia mu kary za inne przestępstwo, co wskazywało na znaczny stopień demoralizacji. Z tego względu brak było podstaw do orzeczenia grzywny lub kary ograniczenia wolności i dlatego wymierzona została kara pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanego oskarżonemu przestępstwa, a także dotyczące osoby sprawcy, mające znaczenie dla wymiaru kary.

Przede wszystkim kara ta nie przekracza stopnia winy, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony ze względu na poziom wykształcenia i doświadczenia życiowego pomimo obniżonego autokrytycyzmu, miał świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że prowadzenie pojazdu mechanicznego wbrew decyzji o cofnięciu uprawnień jest przestępstwem.

Duży był także stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Otóż oskarżony kierował samochodem pomimo braku uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B. Naruszył on przy tym dobro, jakim jest respektowanie ostatecznych decyzji administracyjnych. Działał przy tym z zamiarem bezpośrednim, świadom, że uprawnień nie posiada.

Reasumując, Sąd uznał, iż kara wymierzona oskarżonemu w niniejszej sprawie spełni cele stawiane karze, czyli zrealizuje przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy, który będzie musiał odbyć karę w warunkach izolacji. Nadto mając na uwadze społeczne zjawisko kierowania samochodami pomimo cofnięcia uprawnień, kara ta będzie sygnałem, iż zachowanie takie spotyka się ze stanowczą reakcją, co spełni również cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie przed popełnieniem przestępstwa oskarżony był już wcześniej skazany na karę pozbawienia wolności, co wykluczało możliwość zastosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd w związku z treścią art. 56 k.k., kierując się racjami wskazanymi powyżej przy rozważaniach o karze, uwzględniając wcześniejszą karalność oskarżonego oraz mając na uwadze oddziaływanie kary i środków karnych jako całości uznał, iż adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego będzie orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Zakaz w takim wymiarze spełni w szczególności funkcję w zakresie ochrony bezpieczeństwa w komunikacji, jak i osiągnie cele zapobiegawcze oraz wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Orzeczenie zakazu było obligatoryjne.

Z uwagi na obecną sytuację majątkową oskarżonego Sąd uznał, iż uiszczenie przez niego kosztów postępowania byłoby nadmiernym obciążaniem i dlatego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Natomiast rozstrzygnięcie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu uzasadniała treść przepisu art. 29 ust. 1 Prawa o adwokaturze.